

ΑΡΧΙΑΛΟΞ

I

Δὲν εἶσαι τοῦ Βουλγάρου, νόθο γέννημα,
Δὲν εἶσαι σὺ τοῦ Κρούμου θυγατέρα,
Μὰ ἔχεις, δοξασμένη Θρακοπούλά μας,
Τὴν ὡμορφη Ἑλλάδα γιὰ μητέρα.

Κι' ἄν σ' ἔρριξαν ἀπάνθρωπα οἱ Ἀσπ. λαχοὶ
Σὲ χέρια μισητὰ, κατηραμένα,
Ἐσὺ τὰ ἱερώτερα αἰσθήματα,
Κρατοῦσες στήν καρδιά σου φυλαγμένα.

Ἐφύλαγες χρυσή, ἀγνή καὶ ἄσπιλη
Τοῦ γένους τὴ ψυχὴ ποῦ δὲν πεθαίνει
Κι' ἄν κάποτε κοιμᾶται μὲς τὴ σιάχτη της,
Εὐθὺς ἕνας παλμός τὴν ἀρασταίνει.

— Δὲν γίνομαι Βουλγάρα, τερατόμορφοι,
Ἐθρόντια ἢ ἀτρόμητη φωνή σου,
Μὰ ἔκεί ποῦ σ' εὐλογοῦσεν ὁ Δεσπότης μας,
Ἐξώσανε ἢ φλόγες τὸ κορμί σου.

Παρθένες, τραγουδήσετε ὀλόχαρες
Τῇ Νύφῃ τοῦ Εὐξείνου τὴν ὡραία·
Ἡ ὕλη της ἐχάθη μὰ ἐγέννησε
Τὸ ἄσπορδο τὸ μῖσος, τὴν Ἰδέα!

II

Λεβέντες τοῦ βουνοῦ, ποῦ ἀραστήσατε
Τῇ Δόξᾳ τοῦ μεγάλου μας ἀγῶνος,
«Κτυπᾶτε Πολεμάρχου» σὰς φωνάζουνε
Τῶν σκλάβων τὸ μαρτύριο κι' ὁ πόρος.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

